

ANNE FRANK

edited by
otto frank

türkçesi
aytaç barut

ANNE FRANK

türkçesi : aytaç barut
grafik & tasarım : ali ömer akbulut
yazım hazırlık : aytaç barut
ocak 2003

www.oybideryum.com.tr.tc
oybideryum@gmx.net

oybideryum

... iki kişiden bahsettim. Aslında bunlar benim içimdeki kişilerdi. Bunlardan biri şakacı ve eğlenceli Anne'ydi, küçük bir öpücükle mutlu olan ve soğuk şakalar yapan birisi. Bu insanların tanıdığı ve bir öğlen sonu insanların onunla alay ettiği Anne. Fakat diğerlerinin bilmediğı bir Anne daha var. Anne'nin iyi tarafı. Daha düşünceli ve nazik Anne. Fakat hep birinci Anne insanlara kendisini gösteriyor ve diğerinin ortaya çıkmasına izin vermiyor. Deniyorum ama olmuyor. Çünkü insanların bana güleceklerinden korkuyorum. İnsanlar bana şimdi de gülüyor. Buna alışabilirim. Ama o zaman insanlar nazik kalpli Anne'ye gülecekler. O bunu kaldıramaz ve bunun için çok zayıf. İçimdeki nazik Anne'nin on beş dakikalığına ortaya çıkmasına izin versem bile konuşmayacaktır. Bu yüzden bunu yapmadan önce düşünüyor ve onun tekrar gizlenmesine izin veriyorum.

13 Haziran 1942 Cumartesi,

12 Haziran Cuma günü; dün, benim doğum günümdü. Sabah saat 6'da erkenden uyanmıştım ama 7'ye çeyrek kalana kadar yataktan kalkmama izin verilmezdi. Aşağıya, yemek odasına indiğimde kedim Moortje beni karşıladı. Saat 7'de önce anne ve babamın yanına, daha sonra hediyelerimi görmek için oturma odasına geçtim. Hediyelerimin içinde en güzel olanı sendin sevgili günlüğüm. Masanın üzerinde bir demet gül vardı. Bunlardan çok daha fazlası ve birçok hediye gün boyunca gelmeye devam etti. Annem ve babam mavi bir bluz hediye etti ve benim için hazırladıkları doğum günü partisinde tadı çok güzel bir şişe meyve suyu vardı.

Okulda keklerimi arkadaşlarımla paylaştım. Spor dersinde oynayacağımız oyunu benim seçmeme izin verdiler. Daha sonra bütün arkadaşlarım etrafımda dönerek "iyi ki doğdun" şarkısını söylediler.

Margot and Anne with their father. Frankfurt, Germany, 1930.

20 Haziran 1942 Cumartesi,

Günlük tutmak garip bir şey. Tabii ki, önce kendim hakkında yazıyorum ama 14 yaşındaki bir okul çocuğunun düşünceleriyle kim ilgilenir. Peki bu bir sorun mu? Sadece yazmak istediğim için, kalbimin derinliklerinde yatan şeyleri paylaşmak istediğim için yazıyorum.

Bir günlüğe ihtiyacım var çünkü hiç arkadaşım yok. Biliyorum dünyada tamamen yalnız olduğuma inanmayacaksınız, zaten değilim de. Beni çok seven bir ailem, 16 yaşında bir ablam, iyi bir evim ve arkadaşım diyebileceğim otuz kadar insan var hayatımda. Ve de benden çok hoşlanan bir sürü erkek çocuk. Fakat beni gerçekten anlayacak gerçek bir arkadaşım yok. Belki bu günlük benim yeni arkadaşım olur. Şimdi sizlere hayatımı anlatmaya başlayabilirim.

Babam; o dünyanın en iyi babasıdır. Evlendiğinde o otuz altı, annemse yirmi beş yaşındaymış. Kız kardeşim Margot 1926'da Almanya'nın başta gelen şehirlerinden Frankfurt'da doğmuş. Bense 12 Haziran 1929'da. Yahudi olmamız yüzünden 1939'da Hollanda'ya yerleşmişiz. Babam Opteka adlı, reçel üreten bir şirketin müdürü.

1940'dan sonra bazı şeyler iyi gitmemeye başladı. İlk önce savaş çıktı ve sonra Almanlar Hollanda'yı işgal etti. Artık özgür değildik. Alman yasalarına göre Yahudiler kollarına sarı bir yıldız takmak ve her yere yaya gitmek zorundaydılar. Sadece Yahudi dükkanlarından alışveriş yapabilirlerdi ve akşam saat 9'dan sonra dışarı çıkmaları yasaktı. Bu saatten sonra kendi bahçenizde bile oturamazdınız. Yahudiler tiyatroya da sinemaya gidemez, Hıristiyanları ziyaret edemezlerdi. Çocukları Yahudi okullarına gitmek zorundaydı.

21 Haziran Pazar 1942,

Okuldaki herkes kimin sınıfı geçip, kimin kalacağını öğrenmek için merakla bekliyor. Sadece tahmin etmeye çalışıyoruz. Kız arkadaşım ve ben geçeceğimizi umuyoruz ama yine de endişeliyiz.

Bütün öğretmenlerim benden memnun, yaşlı bayan Keesing hariç. Onun derisinde çok konuştuğum için bana hâlâ çok sinirli. Evde yapmam için bir sürü ödev verdi ve bir de “çok konuşanlar” hakkında bir kompozisyon yazmamı istedi.

24 Haziran Çarşamba 1942,

Öyle sıcaktı ki. Dün, öğle yemeği vakti okuldan dışçıye kadar yürümek zorunda kaldım. Bir otobüse ya da trene binebilmeyi isterdim; ama Yahudi olduğum için bunu yapamıyordum. O kadar yorulmuştum ki, kendimi tüm öğleden sonra uyuşuk bir halde hissettim. Dışçidekiler çok nazikti, bana içecek bir şeyler bile verdiler.

Keşke okula gitmek zorunda olmasaydım. Neyse ki yaz tatili çok yakın. Bir hafta daha ve bütün bu sıkıntı bitecek.

Fakat dün ilk defa güzel bir şey oldu. Hello Silberberg adlı bir çocuk okul çıkışı beraber yürümek isteyip istemeyeceğimi sordu. O 16 yaşında ve pek çok eğlenceli hikaye biliyor. Bu sabah yine beni bekliyordu.

1 Temmuz Çarşamba 1942,

Bugüne kadar yazma fırsatım olmadı. Hello ve ben, tüm sevdiğimiz insanların şu anda iyi olduğunu biliyoruz. Onun anne ve babası Belçika’da. O Hollanda’ya yalnız geldi ve büyük annesiyle beraber yaşıyor. Hello’nun Ursula adında bir kız arkadaşı vardı. Fakat benimle tanıştığından beri onunla ilgilenmiyor. O kızı tanıyorum, çok güzel ama sıkıcı bir kız.

Hello beni görmeye tekrar geldiğinde Pazar akşamıydı. Büyükannesinin buluşmalarımızdan hoşlanmadığını söyledi. Çarşamba akşamları büyükannesi onun ağaç işleri dersi için dışarıda olduğunu düşünüyordu fakat o benim yanımdaydı. Cumartesi ve pazar akşamları da buluşmak istediğini söyledi.

“Fakat büyükannen benimle buluşmanı istemiyorsa, bunu onu aldatarak yapmamalıydın.”

“Savaşta ve aşkta her şey mübâhtır.”

Hello, anne ve babamla tanışmak için dün bizi ziyaret etti. Çaylarımızı içtikten sonra beraber yürüyüşe çıktık. Beni eve bıraktığında saat 8’i 10 geçiyordu. Babam çok sinirlenmişti çünkü saat 8’den sonra dışarıda kalmak o kadar tehlikeliydi ki. Bir dahaki sefere 8’den önce evde olacağıma dair ona söz verdim.

5 Temmuz Pazar 1942,

Sınav sonuçlarım çok iyiydi. Tabii ki ailem buna çok memnun oldu. Ve Margot, o her zamanki gibi yine muhteşem.

Babam son günlerde sürekli evde, çünkü artık çalışmıyor. Bir yerde artık istenilmediğini hissetmek; bu onun için korkunç bir şey olmalı. Bay Kleiman ve Bay Kugler, onlar artık işyerindeki yeni müdürler.

Birkaç gün önce yürüyüş için dışarı çıktığımızda babam “Kısa bir zaman sonra saklanmak zorunda kalabileceğimiz”i söyledi.

“Niçin” diye sordum. “Niçin bunun hakkında şimdi konuşuyoruz?”

“Haklısın, Anne” dedi. “Biliyorsun, bir yıldan fazla bir zamandır yiyecek ve elbise stoğu yapıyoruz. Almanlar elimizdeki her şeyi alabilirler, hatta bizi birbirimizden bile”. O çok ciddiydi.

“Peki ne zaman gideceğiz.”

“Endişelenme, biz her şeyi ayarlıyacağız. Sen zamanın varken eğlenmene bak.”

8 Temmuz Çarşamba 1942,

Pazar sabahından bu yana sanki yıllar geçmiş gibi. O kadar çok şey değişti ki. Bütün dünyam alt üst oldu. Fakat hala yaşıyorum. Önemli olan da bu.

Pazar günü öğleden sonra Almanların babamı götürmek için geleceklerini duyduk. Hepimiz biliyorduk ki, bu toplama kampı anlamına geliyor.

“Annem, Bay Van Daan’la nerede saklanabileceğimiz konusunda konuşmaya gitti” dedi Margot. Mr. Van Daan’la babam beraber çalışmışlardı ve iyi arkadaşları.

Daha sonra Margot bana bir hata olduğunu söyledi. Almanlar onun için telefon etmişlerdi. Nasıl olurdu da 16 yaşındaki bir genç kızı ailesinden alabilirlerdi? Tanrıya şükür, hiçbir yere gitmiyor.

Saklanacak bir yer... Nerede saklanabiliriz? Şehirde mi ? Kasabada mı? Nerede...? Bu sorular hep kafamı meşgul ediyor ama hiçbirine cevap veremiyorum.

Margot ve ben toplanmaya başladık. En çılgınca şeyleri yanıma alıyordum. İlk önce günlüğüm, sonra mendillerim, okul kitaplarım, bir tarak ve eski mektuplar. Hatıralar benim için elbiselerden daha önemli.

Miep ve kocası Jan bize yardım etmek için geldiler. Elbiselerle dolu bavulları taşıdılar. Miep ve Jan babamın çalıştığı fabrika da çalışıyorlar, onlar bizim yakın dostlarımız. Yatağım da son kez uyudum. Annem sabah 5:45’ de beni uyandırdı. Pek çok elbiseyi üst üste giymek zorundaydık. Hiçbir Yahudi evini elinde bir bavulla terk etmeye cesaret edemezdi.

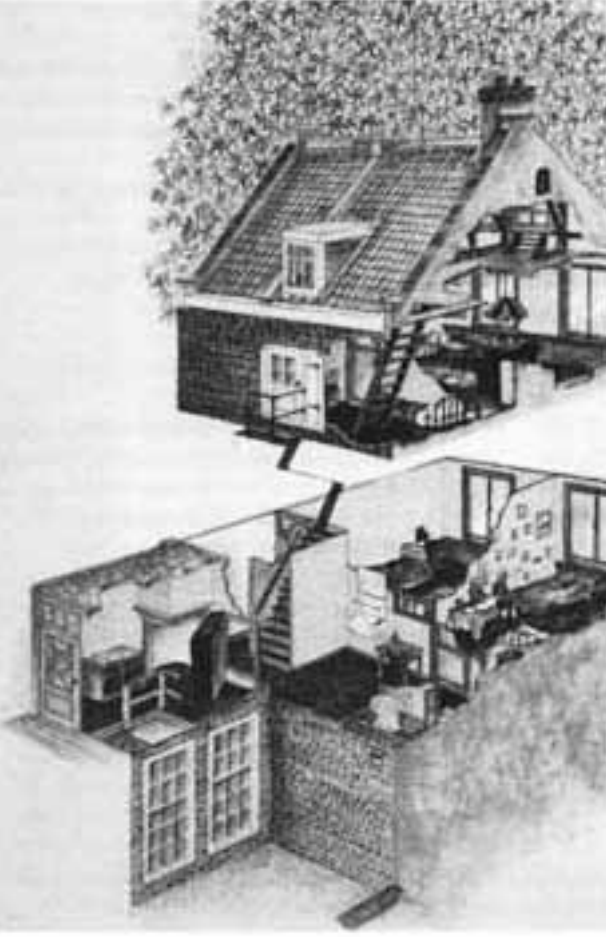
Yedi kırkta evi terk ettik. Kedim Moortje’ e veda ettim. Komşularımız onunla ilgileneceklerdi. Evi bir an önce terk etmek için acele ediyorduk. Saklanacağımız yere güven içinde varmak istiyorduk. O an tek sorunumuz buydu.

Yarın Devam edeceğim.

9 Temmuz Perşembe 1942,

Saklanacağımız yer babamın işyeri. Zemin katta bir ambar ve ona bitişik odada üst kattaki ofislere çıkan bir merdiven var. İki ofis var; büyük ve aydınlık olanı binanın ön tarafında, küçük ve karanlık olanıysa arka tarafta. Ofiste fazla insan çalışmıyor. Yalnızca Bay Kugler, Bay Kleiman, Miep ve 23 yaşlarında Bep Voskuijl adında bir daktilo memuru. Bay Voskuijl, Bep’ in babası, ambarda iki yardımcısıyla beraber çalışıyor ve bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyor. Bay Kugler’in ofisinin arka tarafından, birkaç basamak çıkarak iyi mobilyalarla döşeli, özel bir ofise geçiyorsunuz.

Üçüncü katın üstü bizim gizli evimiz. Biz oraya Annexe diyoruz. Sol tarafta çeşitli eşyaları koymak için küçük dolaplar ve sağ tarafta ise gizleneceğimiz

Plan of the Secret Annex

yere açılan bir kapı var. Bu küçük, gri kapının ardında bu kadar çok odanın olması gerçekten çok şaşırtıcı. Margot ve ben küçük bir odayı paylaşıyoruz; anne ve babamın yatak odası aynı zamanda oturma odamız. Merdivenleri çıkınca, üstteki geniş ve aydınlık oda ise mutfak, aynı zamanda bay ve bayan Van Daan'ın yatak odası olacak. Ayrıca Van Daan'ların oğlu Peter için çok küçük bir oda daha var. İşte bizim sevgili evimiz.

10 Temmuz Cuma 1942,

Hikayeme devam etmeme izin verin. Ambara vardığımızda Annexe tamamen boş kutularla doluydu. Bu kutuları son birkaç aydır ofiste saklıyoruz. Emin olun, biz burayı temizleyene kadar hiç kimsenin burada yaşamasına imkan yoktu. Annem ve Margot gerçekten çok yoruldu, öyle ki yataklarının üzerinde hiç kımıldamadan yatıyorlardı. İşlerin diğer kısımları babamla bana kaldı. Tüm gün boyunca çalıştık. İşler bittiğinde öyle yorulmuştuk ki biz de yataklarımıza serilip kaldık. Sıcak bir yemeğimiz yoktu ama bunu umursamıyorduk. Ertesi gün de tüm gün boyunca çalıştık.

Bep ve Miep bizim karnelerimizle yiyecek almaya gittiler.

Hayatımdaki inanılmaz değişiklikleri düşünmek için ancak çarşamba günü fırsat bulabildim. Şimdi sizlere neler olduğunu ve hâlâ olanları anlatmak için biraz vaktim var.

11 Temmuz Cumartesi 1942,

Diğerleri, dışarıdaki saatin her çeyrekte çalmasına bir türlü alışamadılar. Oysa benim çok hoşuma gidiyordu, özellikle geceleri. Burada henüz kendimi evimde gibi hissetmiyorum ama nefret de etmiyorum. Tıpkı garip, küçük bir otelde tatil yapmak gibi. Odama ilk yerleştiğimde içerisi bomboştu. Çok geçmeden bütün duvarları sevdiğim film yıldızlarının posterleriyle donattım. Odam şimdi çok daha neşeli.

Margot ve annem artık daha iyiler. Dün, annem ilk defa çorba pişirdi. Ama aşağıya indikten sonra yemeği ateşte unutmuştu. Yanmış fasulyeler öyle kararmıştı ki onları tencereden temizleyemedik.

Dün gece, dördümüzde radyoda İngiltere'den yayın yapan BBC'nin haberlerini dinlemek için aşağıya, özel ofise indik. Anlatılanlardan o kadar korkmuştum ki babamın beni tekrar yukarı çıkarmasını istedim. Birilerinin bizi duymuş olabileceğini düşündüm. Geceleri çok sessiz olmamız gerekiyor.

14 Ağustos Cuma 1942,

Yaklaşık bir aydır hiçbir şey yazmıyorum. Zaten çok fazla bir şey olmuyor. Bay ve bayan Van Daan, 13 Temmuz günü sabah erkenden bize geldiler. Almanların

herkese bizi sorduğunu anlattılar, sabah erkenden gelmenin daha güvenli olacağını düşünmüşler. Peter; onların oğlu, 16 yaşlarında yakışıklı bir çocuk ama onun ilginç bir arkadaş olduğunu düşünmüyorum.

Van Daan ailesi ile her şeyimizi paylaşıyoruz. Üç günden sonra, birbirimizi büyük bir aile gibi hissetmeye başladık! Bay ve bayan Van Daan bize pek çok şey anlattılar. İnsanlar bizim İsviçre'ye kaçtığımızı düşünüyorlarmış. Bir kadın bir ordu kamyonunun gece yarısı bizi alıp götürdüğünü, bir başkasıysa dördümüzü sabah erkenden bisiklete binerken gördüğünü söylüyormuş.

21 Ağustos Cuma 1942,

Gizli sığınağımız gerçekten çok güvenli. Bay Kugler sığınağın girişine bir kitaplık yaptı, tıpkı bir kapı gibi.

Dışarıda çok güzel bir hava var, güzel ve sıcak bir gün. Tavan arasındaki yatağımızda yatarken bile hâlâ eğlenebiliyoruz.

Johannes Kleiman next to the bookcase.

“Hayır bayan Van Daan.”

“Yalnızca son sayfaya.”

“Hayır bayan Van Daan, son sayfa bile olmaz.”

27 Eylül Pazar 1942,

Bugün annemle çok kötü tartıştık, ağlamaktan kendimi alamadım. Ona yardım edemiyorum. Babam bana karşı daima daha iyi ve beni annemden çok daha iyi anlıyor. Bazen annemle kendimi, birbirini hiç tanımayan iki yabancı gibi hissediyorum.

Bayan Van Daan çok huzursuz. Bütün eşyalarını kilitliyor. Benim şımarık bir kız olduğumu ve eğer onun kızı olsaydım bundan hiç de memnun olmayacağını söylüyor.

21 Eylül Pazartesi 1942,

Bayan Van Daan dayanılmaz birisi. Bana sürekli çok konuştuğumu söyleyip duruyor. Tabağındaki yemeği bitirmiyor. Tabağında kalanları tencereye koyup kalan yemekleri de ziyan ediyor. Ayrıca hiç bulaşık yıkamıyor.

Bay Kleiman okumam için kitaplar getiriyor, ayrıca okul kitaplarıma da çalışıyorum, özellikle Fransızca'ya çok sıkı çalışıyorum. Bu arada Peter de İngilizce öğreniyor. Pim; babama aile içinde öyle deriz, kendisine Hollandaca öğrenmesinde yardım etmemi istiyor. Korkunç hatalar yapıyor. Ayrıca ikimiz beraber ailemizin geçmişi üstünde çalışıyoruz. Aile ağacımızı çiziyoruz, böylece ben de tüm akrabalarımı öğreniyorum.

Bayan Van Daan şu an odaya girdi, günlüğümü telaşla kapadım.

“Bakmama izin verir misin Anne?”

29 Eylül Salı 1942,

Bir banyomuz yok ve biz bu yüzden suyu banyo yapacağımız değişik yerlere taşımak zorundayız. Bunu hayal edebiliyor musunuz? Peter banyo olarak cam bir kapısı olan ofisi kullanıyor. Bay Van Daan sıcak suyunu yalnız kalabileceği üst kata çıkarıyor. Bayan Van Daan'ın ise henüz bir yeri yok, her zaman kendisi için en iyi olan yeri seçiyor. Babam özel ofisi, annemse mutfağı kullanıyor. Margot ve ben ön taraftaki ofisi paylaşıyoruz. Tüm perdeleri çekip, karanlıkta banyo yapmak zorundayız.

Çarşamba günü birileri ofisten aşağıya inen merdivenleri tamir ediyordu. Sessiz olmamız gerekiyordu. Bütün gün ne tuvaleti kullanabildik ne de suyumuz vardı. Babam, tuvalet olarak kullanabileceğimiz bir kap buldu. Tüm gün boyunca ağızımızdan tek kelime çıkmadan oturmak zorunda kaldık. Benim için en zor şey buydu.

1 Ekim Perşembe 1942,

Dün gerçekten çok korktum. Saat sekiz civarı kapı zili aniden çaldı. Almanların bizi götürmek için geldiklerini düşündüm. Fakat herkes birisinin şaka yapmak için kapıyı çaldığını ya da postacı olabileceğini düşünüyordu. Sakinleşmem zaman aldı.

Peter bazen çok eğlenceli olabiliyor. Her ikimizde aptalca elbiseler giymeyi seviyoruz. Bir akşam Peter annesinin eski elbiselerinden birini çıkardı ve ben de giydim. O kadar çok güldük ki anlatamam.

Miep, Amsterdam'da bir magazadan, benim ve Margot için eteklik getirdi. Tıpkı patates çuvalları gibi duruyorlar.

9 Ekim Cuma 1942,

Bugün haberler çok kötüydü. Almanlar pek çok Yahudi dostumuzu tutuklamışlardı. Onları Westerbork'daki toplama kampına göndermişlerdi. Pek çoğunun orada öldürüleceğini biliyoruz. Kendimi korkunç hissediyorum. İngiliz radyosu kamplarda insanların gazla öldürüldüğünü söylüyor. Belki de bu ölmek için en çabuk yoldur. Belki de bu yolla, insanlar hiç acı çekmiyordur.

20 Ekim Salı 1942,

Bu satırları yazarken ellerim hala titriyor. İki saat önce kitaplığın arkasındaki kapıdan sesler geliyordu. Birisi durmaksızın kapıyı yumrukluyor, ileri geri oynatarak açmaya çalışıyordu. Belki de bizi tutuklamak için gelmişlerdi. Hepimiz korkudan bembeyaz olmuştuk. "Kapıyı açın, benim" dedi. Bu Bay Kleiman'dı. Kapı sıkışmıştı.

Pazartesi iyi bir gündü. Miep ve Jan geceyi bizimle geçirdiler. Onlar için özel bir yemek hazırladık ve gerçekten çok lezzetliydi.

9 Kasım Pazartesi 1942,

Dün Peter'in on altıncı yaş günüydü. Bir oyuncağı ve bir çakmağı oldu. Çok sık sigara içmiyor ama çakmak gerçekten güzel görünüyor.

Büyük bir sürpriz daha oldu. Bay Van Daan İngilizlerin Tunus'u aldığını öğrenmişti. Henüz savaşın sonu değildi ama artık bitebileceği hakkında bir umudumuz vardı.

Belkide çok yakında savaş tarih olacak.

Şimdi size Annexe'de yemek konusunu nasıl hallettiğimizi anlatacağım. Bay Kleiman'ın çok iyi bir arkadaşı bize her gün ekmek getiriyor. Ayrıca burada daha önceden stok yaptığımız pek çok konserve var. Ayrıca karaborsadan yeni karneler alabiliyoruz. Yüzlerce kilo kuru bakla getirmiştik. Bu baklaları çatı katına taşımaya karar verdik ve bu işle Peter görevlendirildi. Beş çuval baklayı başarıyla merdivenlerden yukarıya çıkardı ama altıncı bir felaketti. Baklalardan oluşmuş bir nehir merdivenlerden aşağıya akıyordu. Merdivenlerin altında duruyordum. Peter beni kahverengi fasulyelerden oluşmuş bir denizin içinde görünce gülmeye başladı, bir türlü gülmesini durduramıyordu. Ne yazık ki fasulyeler çok küçüktü ve bütün koridora yayılmışlardı, ne zaman üst kata çıksak hala birkaç küçük fasulye tanesiyle karşılaşılıyor.

10 Kasım Salı 1942,

Büyük haber. Başka birisi daha buraya yaşamak için geliyor. Sekiz kişiyle yaşamak yedi kişiyle yaşamaktan daha zor olamaz. Şu an Yahudiler için dışarıyı öyle tehlikeli ki. Biz Alfred Dussel adlı bir dışçıyı seçtik. İyi birisine benziyor. Miep onu tanıyor ve ona buraya gelmesi için yardımcı olacak. Benim odamda kalmasını düşünüyoruz. Margot, anne ve babamın yanına taşınmak zorunda kalacak. Ona dışlerimize dolgu yapıp yapamayacağını soracağız.

17 Kasım Salı 1942,

Bay Dussel geldi. Her şey iyi gitmişti. Önce ambara geldi ve Miep ona paltonu çıkarttırdı. Hiç kime sarı yıldızı görmemeliydi. Sonra onu özel ofise çıkardı, nereye gittiği ya da neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Miep kitaplığın arkasındaki kapıyı açtığı anda öyle şaşırılmıştı ki. O bizim şehri terk ettiğimizi düşünmüştü ama biz masanın etrafında bir şeyler içmek ve hoş geldin demek için onu bekliyorduk.

Öğle yemeğinden sonra kısa bir süre uyudu ve eşyalarını çıkardı, sonra çay içmek için bize katıldı. Ona Bay Van Daan 'ın yazmış olduğu annexe'nin kurallarını verdik.

GİZLİ ANNEXE REHBERİ

Yahudiler ve evsiz insanlar için...

Tüm yıl boyunca açık: Amsterdam merkezine yakın ama ağaçlarla çevrili sessiz bir sokakta.

Fiyat: Ücretsiz.

Besin: Menü sınırlı.

Su: Banyoda (Ne yazık ki sabit bir banyo yok) ve birkaç duvarda musluk var.

Eşya Koyacak yer: Bol yer var.

Özel radyo: Saat altıdan sonra tüm misafirlere açık. Fakat Alman radyolarından asla haber dinleyemezsiniz, sadece müzik.

Dinlenme Saatleri: Gece saat ondan sabah saat yedi otuza kadar. Pazar günleri sabah an onbeşe kadar. Bu sizin güvenliğiniz için. Ayrıca müdüriyet diğer saatler hakkında da size bilgi verecektir.

Dil kullanımı: İstedığınız her zaman sessizce konuşabilirsiniz. Fakat Almanca asla.
Çalışma: Her zaman.

Dersler: İngilizce, Fransızca ve diğer konularda.

Müzik: akşam saat altıdan sonra çok sessiz.

Yemek zamanları: Kahvaltı 9 da (Pazar ve tatil günleri 11:30 da).

Öğle yemeği: 1:15 den 1:45 e kadar hafif bir şeyler atıştırabilirsiniz.

Akşam yemeği: Bazen sıcak bir yemek, bazen olmaz. Akşam yemeğinin saatinde radyo haberlerine göre değişiklik olmaktadır.

Banyo: Pazar günü saat 9'dan sonra seyyar banyo tüm misafirler tarafından kullanılabilir. Banyonuzu mutfakta, tuvalette, özel ofiste ya da öndeki ofiste alabilirsiniz.

SON

19 Kasım Perşembe 1942,

Bay Dussel'in sevimli bir adam olduğu doğruymuş. Odayı benimle paylaşmakta istekli, ama ben eşyalarımı bir yabancıyla paylaşmaktan gerçekten hoşlanmıyorum. Fakat hepimiz burada yaşamak zorundayız. "Eğer arkadaşlarımızdan birini bile saklayabilirsek, onlara yardım etmek için bir şeyler yapıyor olacağımızı" söyler babam.

Bay Dussel bize dışarıda olanlar hakkında pek çok şey anlattı. Haberler korkunçtu. Yetkililer, çok arkadaşımızı ve tanıdığımız çoğu insanı toplama kampına götürmüşlerdi. Ordu araçları insanları tutuklamak için gece gündüz sokaklarda dolaşmış. Sürekli Yahudileri arıyor, her kapıyı tek tek çalarak orada Yahudi olup olmadığını soruyorlarmış. Bir Yahudi aile bulduklarında, herkesi dışarı çıkarıp götürüyorlarmış. Akşamları, hava karardığında, sık sık yürüyen insanlar görüyorum. Uzun kuyruklar halinde yürüyen, hasta insanlar, yaşlı insanlar, çocuklar, bebekler, hepsi de ölümlerine doğru yürüyorlar.

Bizler burada gerçekten şanslıyız. Sevdiğimiz insanlar, arkadaşlarımız böylesine acı çekerken sıcak yatağında uyumaktan acı duyuyorum. Onların tek suçu Yahudi olmak.

28 Kasım Cumartesi 1942,

Bay Dussel her zaman benimle ilgili yakınıyor. Tıpkı mızımız çocuklar gibi. O beni anneme şikayet ediyor ve annem de bana çok kızıyor. Olanlar hakkında tüm gece boyunca düşünüyorum. Ben bu kadar kötü müyüm? Bazen ağlıyor, bazen gülüyorum ve sonra farklı biri olmayı dileyerek uykuya dalıyorum. Bu gerçekten çok şaşırtıcı.

22 Aralık Salı 1942,

Annexe, Noel'de her birimiz için fazladan bir parça tereyağı olduğu haberiyle şenlendi. Hepimiz tereyağıyla bir şeyler pişiriyoruz.

Bay Dussel, tüm gece boyunca, yatağımın içinde sağa sola döndüğümde bile "Sessiz ol" deyip duruyor. Fakat pazar günleri erkenden kalkıp ışıkları yakıyor ve egzersizlerini yapıyor.

Evet, hepimiz burada mantıklı olmak ve sinirlenmemek zorundayız. Fakat

kapıyı kilitlemeyi, onun elbiselerini saklamayı ve mantıklı olmayan böyle pek çok şeyi yapmayı seviyorum.

13 Ocak Çarşamba 1943,

Dışarıda korkunç şeyler oluyor. İnsanlar evlerinden sürüklenerek çıkarılıyor ve tutuklanıyor. Küçük bir çanta ve çok az bir para almalarına izin veriliyor, eğer onlar da ellerinden çalınmazsa. Aileler parçalanıyor. Çocuklar okullarından döndüklerinde annelerinin ortadan kaybolduğunu görüyor. Hollanda'daki Hıristiyan ailelerin çocukları Almanya'ya gönderiliyor. Herkes korku içinde. Her gece hava akınları oluyor. Yüzlerce uçak Hollanda'nın üzerinden uçuyor ve Alman şehirlerini bombalıyor. Her saniye, yüzlerce belki binlerce insan Rusya ve Afrika'da ölüyor. Tüm dünya savaşın içinde. Müttefikler gittikçe daha iyi duruma geliyor ama henüz savaşın biteceğine dair bir belirti yok.

Milyonlarca insandan daha şanslıyız. Sakin ve güvenli bir yerdeyiz. Yiyecek alabileceğimiz paramız var. Bizler çok benciliz, önce savaş hakkında konuşuyor, sonra yeni elbise ve ayakkabılar için endişeleniyoruz. Ama paramızın bir kısmını ihtiyacı olanlarla paylaşmak için artırıyoruz.

Etrafımızdaki çocuklar üstlerinde ince bir elbise ve tahtadan ayakkabılarla dolaşıyorlar. Ne giyecek çorapları ne de bir paltoları var. Onlara yardım edecek hiç kimse yok. Sürekli aç kalıyorlar ve sokaklarda bir parça ekmek için dileniyorlar. Sizlere savaşın getirdiği daha pek çok korkunç şey anlatabilirim fakat bu beni çok huzursuz ediyor. Yapabileceğimiz tek şey savaş bitene kadar çaresizce beklemek.

27 Şubat Cumartesi 1943,

Pim müttefiklerin her an saldırabileceğini düşünüyor. Churchill (2. Dünya savaşı sırasındaki İngiltere'nin başbakanı) ciddi bir şekilde hastaydı ama gitgide daha iyi oluyor.

Artık elimizdeki tereyağını daha farklı bir yolla paylaşıyoruz. Herkes hakkı olan kadarını kendi tabağına alıyor fakat bu hiç adil olmuyor. Van Daan'lar her kahvaltıda tereyağının en büyük kısmını alıyorlar. Ne yazık ki annem ve babam bu konuyu onlarla tartışmaktan çok çekiniyor.

10 Mart Çarşamba 1943,

Dün gece silah seslerini duyabiliyordum. Ateş edilmesinden daima korkmuşumdur ve kendimi güvende hissetmek için babamın yatağına saklanırdım. Silahlar çok gürültülü, insan kendi sesini bile duyamıyor.

Bir gece Annexe'nin içinde garip sesler duyuluyordu. Peter aşağıdaki dolapların yanına indiğinde ne bulduğunu tahmin edin. Kocaman farelerden oluşmuş bir ordu.

2 Nisan Cuma 1943,

Yine korkuyorum. Dün gece, yatağımda yatarken babamın gelmesini bekliyor ve kendi kendime dua ediyordum. Annem odaya girdi. Nazikçe "Anne, baban henüz gelmedi mi? Bu gece dua ettiğinizi duyamadım." dedi. "Hayır anne" diye cevap verdim.

Yatağımın yanına geldi, biraz duruktan sonra yavaşça kapıya doğru yürüdü. Aniden arkasını döndü, yüzü acı doluydu. “Artık sana kızmak istemiyorum. Beni sevmeni bir türlü sağlayamadım.” dedi. Odadan çıkarken yanaklarına birkaç damla gözyaşı döküldü.

Hala yatağımda yatıyorum. Biliyorum, söyledikleri çok acımasızdı, fakat ona bir cevap veremedim. Onun için çok üzülüyorum. Yaptığı düşüncesizce şakalar yüzünden beni kendisinden uzaklaştırdı.

Gece yarım saat boyunca ağladı ve hiç uyumadı. Babam beni görmek için gelmedi. Ne düşündüğünü biliyorum: “Nasıl bu kadar kırıcı olabilirsin. Anneni bu kadar üzme nasıl cesaret edersin?”

Fakat özür dileyemiyorum.

27 Nisan Salı 1943,

Annexe'deki herkes birbiriyle kavga ediyor. Her gece hava akınları oluyor ve hiç kimse uyuyamıyor.

Yiyecekler korkunç. Kahvaltıda kuru ekmek ve kahveden başka hiçbir şey yok, Üstelik gerçek kahve bile değil. Yalnızca marul, biraz sebze ve kötü patatesimiz var. Hepsi bu.

1 Mayıs Cumartesi 1943,

Dün bay Dussel'in doğum günüydü. İlgilenmiyormuş gibi yapıyordu ama Miep, dışarıdaki arkadaşlarından gelen koca bir çanta dolusu hediyeyle geldiğinde, tıpkı bir çocuk gibi heyecanlandı. Hediyeleri; çikolota, yumurta, tereyağı, portakal ve kitaplar. Onların masanın üzerine dizdi ve tam üç gün orada tuttu. “Yaşlı ahmak!”

Şimdi pek çok yiyeceği var. Dolabında; ekmek, peynir, reçel ve yumurta bulduk. Fakat hiçbirini bizimle paylaşmıyor. Oysa ki biz her şeyimizi onunla paylaşmıştık.

13 Haziran Pazar 1943,

Babam doğum günüm için bir şeyler yazmıştı. Çok eğlenceliydi! Yazdıkları benim ve sana daima ne yapacağını söyleyen anne-babanın otoritesi altında, Annexe'de yaşamının zorluğu hakkındaydı. Çok güzel hediyeler de aldım, özellikle Yunan ve Roma hikayeleri olan büyük kitap harikaydı. İnsanlar bana ellerinde kalan son şekerlerini hediye ettiler.

15 Haziran Salı 1943,

Gelecek ay radyomuzu yetkililere vermek zorundayız. Bu resmi bir kural. Etrafımızda yaşayan tüm insanlar, ellerindeki gerçek radyoları gizleyebilmek için onun yerine verebileceği eski bir radyo arıyor. Elimizdeki büyük radyomuzu vermek zorunda olmamız büyük şanssızlık. Fakat Bay Kleiman, bize evinde sakladığı küçük bir radyo verecek. Onu üst kata koyacağız, eğer buna da izin verilmezse burada kalmamıza da izin verilmeyecek demektir! Radyomuz güzel sesiyle bize gerçekten çok yardımcı oluyordu. Kendi kendimize “Cesur ve neşeli olmaya çalışalım. Her şey daha iyi olacak!” diyoruz.

16 Temmuz Cuma 1943,

Dün gece bir hırsızlık oldu. Bu sabah Peter aşağıya ambara indiğinde caddeye bakan kapıların açık olduğunu gördü. Çok sessizdik, gürültü yapmamak için su bile kullanmadık. Tâ ki Bay Kleiman onbiri çeyrek geçe yukarı çıkana kadar. O bize hırsızların içeri girip biraz para aldıklarını söyledi. Şanslıydık ki pek bir şey bulamadıklarından hemen gitmişlerdi.

Müttefikler Sicilya'ya giriyor.

19 Temmuz Pazartesi 1943,

Pazar günü, kuzey Amsterdam'a pek çok bomba düştü. Akında tüm caddeler vuruldu. Cesetlerin çoğu henüz çıkarılmadı. 200 kadar insan öldü ve bir o kadarı da yaralı. Hastaneler ağzına kadar dolu.

26 Temmuz Pazartesi 1943,

Dün korkunç bir bombardıman oldu. Saldırı öğleden sonra iki buçuk civarında başladı. Margot ve ben üst kattaydık; o kadar çok gürültü vardı ki tekrar aşağıya inmek zorunda kaldık. Ev sallanıyor, bombalar durmaksızın düşüyordu. Elimde kaçarken alacağım çantam vardı, fakat sokakta yürümek, Annexe'ye direk yapılan bir saldırı kadar tehlikeliydi. Buradan ayrılamayacağımı biliyorum. Yarım saat sonra uçaklar uzaklaştı. Yangın kokusu her tarafı kapladı. Tüm şehrin üzeri sis gibi ince bir dumanla kaplı.

Akşam yemeğinden sonra başka bir akın daha oldu. Bombalar, tekrar yağmur gibi yağmaya başlamıştı. İngiliz haberlerinden Schiphol havaalanı'nın bombalandığını öğrendik. Her tarafta uçak sesleri duyuyorduk ve hepimiz çok korkmuştuk. O gece yatağıma yattığımda bacaklarım hala titriyordu.

Gece yarısı tekrar saldırı oldu. Babamın yatağına koştum. Kendi yatağımda gece iki bucuğa kadar uyuyamadım.

Sabah saat yedide, İtalya hakkında güzel haberler duyduk. Mussolini gitmiş ve İtalya Kralı hükümete başkanlık etmeye başlamıştı.

3 Ağustos Salı 1943,

Üçüncü bir hava saldırısı daha atlattık. Cesur olmaya çalışıyorum. Bayan Van Daan eskiden hiç umursamaz, "bırakın düşünler" derdi. Artık içimizde en çok korkan o. Bu sabah gözyaşlarına boğuldu, bir yaprak gibi titriyordu.

Tüm vücudum tutulmuş. Uzun zaman önce beden hareketleri yapmayı bıraktık.

10 Eylül Cuma 1943,

Bu günlüğe ne zaman bir şeyler yazsam, değişik bir şeyler oluyor demektir. Bunlar genellikle hoş olmayan şeylerdir ama bu sefer harika bir şey oldu. Radyodan dinlediğimiz haberlerde İtalya'nın savaştan çekildiği söylendi! İngilizler şu sırada Naples'de. Almanlar ise kuzey İtalya'da.

Fakat bazı kötü haberler de var. Bay Kleiman yakında midesinde çok zor bir ameliyat geçirecek. En az dört hafta hastanede kalması gerekiyor. Öyle cesur ki. Acı içinde olsa dahi daima neşeli ve gülümsüyor.

29 Ekim Cuma 1943,

Bay Kleiman hastanede çıktı ama midesi hala kötü. Bugün evine geri dönmek zorunda çünkü kendini iyi hissetmiyor.

Bay Van Daan karısının en iyi kışlık paltosunu sattı. Bayan Van Daan bu parayı, savaştan sonra yeni elbiseler almak için saklamak istiyor. Bay Van Daan, onun, bu paranın Annexe için kullanılması gerektiğini anlamasını sağlayamadı. Bu para için birbirlerine bağırıp durdular. Berbat bir durumdu.

Kendimi iyi hissediyorum, şu an aç değilim. İnsanlar sürekli 'Korkunç görünüyorsun, Anne' diyor. Pazar günü çok kötüydü. Sanki her tarafta ölüm sessizliği vardı. Kendimi cehenneme çekiliyormuş gibi hissediyordum. Kurtulmaya çalışan ama kanatları olmayan bir kuş gibiydim. İçimde bir ses 'Beni serbest bırak. Açık havaya çıkmak istiyorum. İnsanların güldüğünü duymak istiyorum!' diye çığlık atıyordu. O sesi umursamıyorum, sadece kanepede yatıyorum. Uyku zamanının daha çabuk geçmesini sağlıyor.

3 Aralık Çarşamba 1943,

Sobayı Pazar sabahları beş buçuk yerine yedi buçukta yakmaya karar verdik. Bunun tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Komşularımız dumanı görünce ne düşünecekler? Perdelerse ayrı bir problem. Perdeler pencereleri tamamen kapatıyor, ama bazen birisi dışarıya kaçamak bir bakış atmaya karar veriyor. Herkes bu durumdan şikayetçi ama cevap daima hazır 'Hiç kimse buna dikkat etmez'. Böyle şeyler yüzünden işler gittikçe daha tehlikeli hale geliyor.

Biz birbirimizle fazla kavga etmiyoruz. Yalnızca Dussel ve Van Daan'lar şu an birbirilerine düşman. Dussel Bayan Van Daan'ın aptal bir inek olduğunu söylüyor. Bayan Van Daan ise Dussel'ı kocakarı diye çağırıyor.

8 Aralık Pazartesi Akşamı 1943,

Burada hepimiz aşağı yukarı aynı ruh hali içindeyiz. Herkes kendini kötü hissediyor. Miep burada huzur içinde olduğumuzu söylüyor ama bu mavi gökyüzünde küçük bir çembere sıkışmak gibi bir şey. Biz burada, Annexe'deki sekiz kişi bu çemberin içindeyiz, etrafımız kara bulutlarla çevrili. Çember gittikçe daralıyor ve karanlık üstümüze çöküyor. Keşke bu çemberden kurtulup, o masmavi gökyüzüne doğru, cennete doğru uçabilsem.

2 Ocak Pazar 1944,

Bu sabah, günlüğümde daha önce yazdığım birkaç şey okudum. Annem hakkında yazdığım şeyleri görünce çok utandım. Neden bu kadar sinirli olduğumu şimdi anlamıyorum. Ondan neden bu kadar nefret etmişim. Onun beni anlamadığı doğru ama bende onu anlamıyorum. Şimdi daha mantıklıyım, ve annem eskisi kadar sinirli değil. Birbirimizle kavga etmemeye çalışıyoruz. Fakat onu, eskiden bir çocuk olduğum zamanlardaki gibi sevemiyorum.

6 Ocak Salı 1944,

Nihayet annemle neyi yanlış yaptığımızı anladım. O bizi daha çok arkadaş olarak gördüğünü söylüyor, kızları olarak değil. Bu çok güzel ama bir arkadaş bir anneyle aynı şey değildir.

Vücudumdaki değişikliklerin harika olduğunu düşünüyorum. Her periyodumda, sanki içimde esrarlı bir şeyler olduğu hissine kapılıyorum. Acı ve kirlilik hissi veriyor ama daima bunu atlatacağımı biliyorum.

Bir arkadaşına ihtiyacım var. Bu kişinin Peter olmasına çalışıyorum. Birisiyle konuşmakta gerçekten çok kötüyüm. Dün onunla konuşmak için bir şansım vardı. Onun koyu mavi gözlerine baktığımda kendimi harika hissettim.

O gece yatağında sürekli ağladım. Peter'a arkadaşım olup olmayacağını sormalı mıydım? Ona aşık değilim fakat onun arkadaşlığına ihtiyacım var. Eğer Van Daan'ların bir kızı olsaydı yine de fark etmezdi. Nihayet Peter'ı daha sık ziyaret etmeye karar verdim, onunla konuşmalıyım.

12 Ocak Çarşamba 1944,

Şu sıralar tam bir dans çılgınlığı yaşıyorum. Hareketlerimi iyileştirmek için her akşam çalışmalar yapıyorum ve annemin elbiselerinden kendime bir dans elbisesi yaptım. Ayrıca tenis ayakkabıları dans ayakkabılarına çevirmeyi denedim ama işe yaramadı. Yaptığım tüm egzersizler kendimi sağlıklı hissetmeme yardımcı oluyor.

15 Ocak Cumartesi 1944,

Size Annexe'de yaşadığımız tartışmaları tüm ayrıntılarıyla anlatmıyorum. Ama artık yiyeceklerimizi eskisi gibi paylaşmıyoruz. Herkes et ve yağ hissesini ayrı olarak saklıyor. Patatesleri bile ayrı olarak pişiriyoruz. Annem Bay Van Daan'ın yüzünü iki koca hafta boyunca görmemeyi diliyor. Ne yazık ki bu gerçekleşebilecek bir dilek değil. Bir evi bizler gibi paylaşan başka insanlarda var mı acaba? Ya da biz şanssız olanlardanız.

3 Şubat Salı 1944,

Herkes Müttefiklerin saldırıları hakkında düşünüyor! İngiltere Hollanda'ya saldırırsa bizlere ne olacak. Almanlar, Müttefiklerin tüm Hollanda'yı sular altında bırakacaklarını söylüyorlar. (Hollanda coğrafi olarak çok düz bir yapıya sahiptir ve sular çok dikkatli bir şekilde kontrol edilir. Daha önceleri, toprakların pek çoğu doğal olarak sular altındaymış.)

Bu konuda herkesin bir fikri var.

"Suların içinden yürümek zorunda kalacağız."

"Endişelenme! Bunu denemek ve yüzmek zorunda kalacağız. Suyun altından yüzeceğiz ve hiç kimse bizim Yahudi olduğumuzu anlamayacak!"

"Oh, bu çok saçma! Acaba bayanlar bacaklarını fareler ısırırken yüzebilirler mi?"

Sonraki soru: "Saldırı gerçekleştiğinde yetkililer şehri tek etmemize izin verecekler mi?"

“Şehri diğer tüm insanlarla birlikte terk edeceğiz.”
“Hayır, dışarıya çıkamayız! Almanlar herkesi ölüm kamplarına gönderecek.”
“Tabii ki, burada kalacağız. Miep’e birkaç battaniye ve biraz daha yiyecek bulmasını söyleyelim. Elimizde 65 kilo kadar fasülye ve elli kutu sebze konservesi var.”

“Ya stoklarımız nasıl?” diye sordu annem.
“On kutu balık, 40 kutu süt, üç şişe yağ, dört kavanoz tereyağı, dört kavanoz meyve, yirmi kavanoz domates ve dokuz kilo pirinç. Hepsi bu.”
Stoklarımız hala iyi durumda fakat ofisteki insanları da beslemek zorundayız.
“Eğer burayı terk etmemiz gerekirse paramızı koymak için, elbiselerimizin içine kolayca saklayabileceğimiz küçük çantalar yapmalıyız.”
Tüm gün boyunca duyduğum tek şey saldırı, saldırı... Bense bu konuda çok sakinim. Şu an, yaşam ya da ölüm hakkında hiçbir endişem yok. Sadece kendi işlerimle ilgileniyor ve her şeyin sonunda düzeleceğini umut ediyorum.

16 Şubat Çarşamba 1944,

Biraz patates almak için tavan arasına çıkmak zorundaydım. Peter’in odasının önünden geçerken önüme geçti ve kolumdan tuttu.

“Gideceğim!” dedi. Fakat ona bunun gerekli olmadığını söyledim.

Aşağıya tekrar inerken “Ne çalışıyorsun?” diye sordum.

“Fransızca,” diye cevap verdi. Ona isterse Fransızca çalışmasında yardımcı olabileceğimi söyledim. Daha sonra kanepeye oturup ona bazı Fransızca terimlerini anlattım. Diğer güzel şeyler hakkında da konuşmaya devam ettik. En son olarak duvarında asılı olan bir aktörün posterinden bahsetti. Bu benim ona verdiğim posterdi. Onu çok sevdiğini söyledi.

İsterse ona birkaç tane daha verebileceğimi söyledim. “Hayır,” diye cevap verdi. “Ben bunu tercih ederim. Bu postere her gün bakıyor ve oradaki insanlarla arkadaş olduğumu hayal ediyorum.”

Peter’in da sevgiye ihtiyacı var. Kucağındaki kedisi Mouschi’ye öyle bir sarılıyor ki...

18 Şubat Cuma 1944,

Yukarıya çıktığım her sefer onu görebiliyorum. Şimdi geleceğe daha umutlu bakmak için bir sebepim var ve hayat artık daha güzel.

Annem sık sık yukarıya çıkmamdan hoşlanmıyor. Bana daima Peter’ı yalnız bırakmamı söylüyor. Ne zaman Peter’in odasına gitsem bana tuhaf bir şekilde bakıyor. Geri geldiğimde ise nerede olduğumu soruyor.

23 Şubat Çarşamba 1944,

Bugün hava muhteşem, kendimi harika hissediyorum. Hemen hemen her sabah temiz hava almak için çatıya çıkıyorum. Pencereyi açıp dışarıya bakıyorum. Bu sabah Peter de bizimleydi. Yanıma oturdu. İkimiz beraber gökyüzünü, dallarda ve havada ki kuşları seyrettik. O kadar güzeldi ki, hiç konuşamadık. Bu şekilde ne kadar oturduk bilmiyorum.

Peter van Daan.

Onunla öğle yemeğine kadar birlikte oturup, konuştuk. Ben yemekten sonra odadan çıkarken, hiç kimsenin duymayacağı şekilde “Hoşçakal Anne, sonra görüşürüz,” dedi.

Oh, öyle mutluyum ki. Sanırım o beni seviyor! Ve bunu ondan duymak öyle güzelki.

10 Mart Cuma 1944,

Şu sıralar dertlerimiz daha çok. Miep hasta ve Bay Kleiman midesi yüzünden hala işinden uzakta. Bep her şeyi tek başına yapmaya çalışıyor.

Dün gece birileri yan evden duvarı yumrukladı, tam da akşam yemeği yiyorduk. Gece boyunca herkes çok gergindi.

Polis Bay M.’yi tutukladı. O, bize patates, tereyağı ve reçel sağlayan (karaborsa’da çalışan) kişiydi. Bu hem onun için hem de bizim için korkunç bir şey. Onun beş küçük çocuğu var ve birisi de doğmak üzere.

“Gökyüzü ve güneş varken kendimi nasıl kötü hissedebilirim?” dedim kendi kendime. “Tanrı bizim mutlu olmamızı, bu dünyanın güzelliklerini görmemizi istiyor. O bize tüm zorlukların üstesinden gelmemiz için yardım ediyor.”

27 Şubat Pazar 1944,

Sabahtan akşama kadar Peter’i düşünüyorum. Sürekli rüyalarım giriyor, uyandığımda yüzünü karşımda görüyorum.

Dışardan öyle görünmese de biz ikimiz çok farklı değiliz. İçimizde kontrol edilmesi zor duygular yaşıyor. Sanki ikimizde annesi yokmuş gibi. Onun annesi hiç ciddi değil. Benimki ise hayatımla ilgileniyor ama beni asla anlamıyor.

4 Mart Cumartesi 1944,

Bugün aylardan beri sıkıcı geçmeyen ilk cumartesim. Tabii ki Peter sayesinde. Babamın ona verdiği Fransızca dersine katıldım. Peter’ın yanındaki sandalyede otururken sanki cennette gibiydim.

14 Mart Salı 1944,

Van Daan'ların masasında ağızda bir mendille oturuyorum. Niçin mi? En baştan anlatmama izin verin. Almanlar bize karnelerimizi getiren kişiyi tutukladılar. Yani artık hiç yağımız yok. Miap ve Bay Kleiman tekrar hastalandılar. Bep de bizim için alışverişe gidemiyor. Yiyecekler korkunç. Bugün öğle yemeğimiz patates ve kavanozun dışında kalmış biraz eski sebzeydi. İğrenç kokuyorlardı. İşte bu yüzden ağızda bir mendil var. Onları yemek zorunda kaldık. Bunu ne zaman düşünsem kendimi hasta hissediyorum. Patateslerin çoğu çürümüştü, onları atmak zorundaydık.

Eğer hayat burada güzel olsaydı, yiyecekler bu kadar problem olmazdı. Fakat savaşın dördüncü yılındayız ve herkes bunalım içinde.

18 Mart Cumartesi 1944,

Kendim ve duygularım hakkında o kadar çok şey yazdım ki; öyleyse neden cinsellik hakkında da yazmayayım. Aileler konu cinsellik olduğunda çok garip davranıyorlar. Çocukları oniki yaşına geldiğinde onlara her şeyi anlatmaları gerekir. Fakat bunun yerine, ne zaman birisi bu konulardan söz açsa onları odadan dışarı çıkarıyorlar. Ve çocuklar da her şeyi kendileri öğrenmeye çalışıyor. Böylece aileler de çocuklarının her şeyi bildiklerini düşünüyor, aslında hiçbir şey bilmiyorlar.

Onbir yaşına gireli çok olmamıştı. Bana periyotlardan bahsettiler. Bunun nasıl bir şey olduğu ya da neden olduğu hakkında hiçbir şey söylemediler. On iki yaşımın sonuna doğru bir arkadaşım biraz daha anlattı. Bir adamın ve bir kadının birlikte ne yaptıklarını; bunu zaten tahmin ediyordum! Kendimle gurur duymuştum! Ayrıca bana, bebeklerin annelerinin karınlarından dünyaya gelmediklerini de anlattı. Her şey bebeğin geldiği yerde olup bitiyordu. Çocuklar cinsellik hakkında parça parça ve yanlış şeyler duyuyorlar. Bu doğru değil.

Bugün Cumartesi ama yine de sıkılmadım. Çatıda Peter'le beraberdim. Orada gözlerim kapalı oturup, hayal kurdum. Bu harikaydı.

19 Mart Pazar 1944,

Dün benim için çok önemli bir gündü. Yemek için patatesleri hazırladıktan sonra, annem Peter'a vermem için birkaç parça sosis verdi. Fakat Peter'a sosisleri götürdüğümde onları geri çevirdi. Ben de bunun geçen günkü tartışmamız yüzünden olduğunu düşündüm. Birden gözlerim doldu. Tabağı anneme geri götürdüm ve ağlamak için tuvalete gittim.

Yüzümü yıkadıktan sonra Peter'la konuşmaya karar verdim. Odasına gittim; açık pencerenin önünde yarı karanlıkta konuşmaya başladık. Böylesi çok daha kolaydı. Sosisleri kabul etmemesinin tartışmamızla ilgisi olmadığını söyledi. Sadece aç gözlü görünmek istememişti! Bundan sonra o kadar çok konuştuk ki. Kendimi çok iyi hissettim. Bu benim Annexe'de yaşadığım en güzel akşamıydı.

Birbirimize ailelerimiz hakkındaki sorunlarımızı anlattık. Ona yatağın içinde nasıl ağladığımı anlattım. O ise ailesine kızdığına tavan arasına çıktığını anlattı. Bütün duygularımız hakkında konuştuk. Hayal edebileceğimden daha güzeldi.

1942 yılından ve şu an ne kadar farklı bir durumda olduğumuzdan bahsettik. O, beni ilk gördüğünde gurültücü ve sinir bozucu bir kız olduğumu düşündüğünü söyledi.

Ben de onun hiç ilginç bir arkadaş olmayacağını düşünmüştüm! Bir paranın iki yüzü gibiydik. Ben gürültücü, Peter ise sessiz biriydi. Fakat ben de sessizlik ve huzuru seviyordum. Ona, neden bazı zamanlar yalnız kalmak istediğini anladığımı, ailesiyle tartıştığına ona yardım etmekten çok memnun olacağımı söyledim.

“Bana her zaman yardım edebilirsin!”

“Nasıl?” diye sordum, çok şaşırmıştım.

“Çünkü sen daima çok neşelisin!”

Bu bana tüm akşam boyunca söylediği en güzel şeydi. Artık beni bir arkadaş olarak seviyor olmalı. Bunun için öyle memnun ve mutluyum ki.

22 Mart Çarşamba 1944,

Burada işler giderek daha iyileşiyor. Bence Annexe’de gerçek bir aşk doğabilir! Herkes bizim hakkımızda garip şakalar yapıyor. Annexe’de yeterince uzun süre kalırsak evleneceğimizi söylüyorlar. Bu şakalar artık o kadar da aptalca gelmiyor.

Artık Peter’in da beni sevdiğine eminim fakat bunun ne şekilde olduğundan emin değilim. Sadece bir arkadaş ya da bir kız kardeş gibi mi?

Oh, cumartesi akşamı konuştuklarımızı hatırladığımda, söylediği sözleri, sesinin tonunu, kendi kendime çok mutlu oluyorum. İlk defa söylediğim sözlerden pişman değilim.

23 Mart Cumartesi 1944,

Marketten ihtiyaçlarımızı karne ile temin eden adam hapisten çıktı, artık her şey daha iyi.

Dün bir uçak çok yakınımızdaki bir okulun üzerine düştü. İçeride hiç bir çocuğun olmaması büyük şans. Küçük bir yangın çıktı ve iki kişi öldü. Uçaktaki iki kişi zamanında atlamayı başarmışlardı fakat Almanlar onları yakalar yakalamaz idam ettiler. Bizler, Annexe’de yaşayan bayanlar gerçekten çok korkmuştuk. Silah sesinden nefret ediyorum.

28 Mart Salı 1944,

Annem Peter’in odasına gitmeme engel olmaya çalışıyor. Bayan Van Daan’ın kıskanç biri olduğunu söylüyor. Belki kendisi de kıskanıyordur. Babam bizim için mutlu ve arkadaş olmamızdan memnun. Annemse Peter’in bana aşık olduğunu düşünüyor. Umarım bu doğrudur.

Peter’la arkadaş olmaya devam etmek istiyorum. Zorlukları beraber yaşıyoruz ve onlara karşı beraber savaşmak zorundayız. Bu her şeyi daha kolaylaştıracak. O, başını kollarının arasına koyup, gözlerini kapadığında küçük bir çocuk, ne zaman kedisi mouschi ile oynasa bir aşık, bizim için ağır patates çuvallarını taşıırken çok güçlü, hava saldırılarında ya da karanlıkta hırsızlara bakarken çok cesur ve ne söyleyeceğini bilmediği zamanlarda çok şirin.

29 Mart Çarşamba 1944,

Hükümet üyesi Bay Bolkestein Londra’dan bir radyo yayınında Hollanda hak-

kında konuşuyordu. Savaştan sonra herkesin savaş hakkındaki günlüklerini ve mektuplarını göndermesini istiyordu. Bunlar tarihin ilginç bir parçası olacakmış. Ben de Gizli Annexe adlı bir kitap yazabilirim. İnsanlar bunun bir dedektif romanı olduğunu düşünebilir. Savaştan on yıl sonra insanlar, saklanmak zorunda kalan Yahudiler olarak yaşadıklarımız hakkında birşeyler okuduğunda bunu ilginç bulacaklardır. Nasıl yemek yediğimiz, neler konuştuğumuz... Hayatımız hakkında sizlere çok şey anlattım ama bildikleriniz yine de yaşadıklarımızın çok az bir kısmı. Örneğin, geçen pazar, 350 İngiliz uçağının Ljmuiden'i bombalarken, rüzgarda bir yaprak gibi sallanan evin içinde nasıl korktuğumuzu ya da burada insanların yakalandıkları korkunç hastalıkların nasıl birşey olduğunu bilmeyeceksiniz.

Tüm bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Ve bunları size anlatmam için bütün gün boyunca yazmam gerekebilir. İnsanlar biraz sebze ve bunun gibi bazı ihtiyaçları için uzun kuyruklarda beklemek zorundalar. Doktorlar arabaları ya da bisikletleri çalındığı için hastaları ziyaret edemiyor. Etrafta o kadar çok hırsız var ki. Neden bu kadar çok hırsızlık yapıyorlar anlamıyorum. Sekiz, on yaşlarında küçük çocuklar evlerin camlarını kırarak evde ne var ne yoksa aşırıyorlar. İnsanlar evlerini beş dakika için olsa bile terk edemiyorlar çünkü döndüklerinde hiç birşey bulamayabilirler. Sokak saatlerinden telefon kulübelerine kadar herşey yağma edilmiş.

Herkes aç. Bir haftalık yiyecek karnesiyle sadece iki gün karnınızı doyurabiliyorsunuz. Hepimiz müttefiklerin işgalini bekliyoruz ama bu gittikçe daha uzuyor. Erkekler Almanya'ya gönderiliyor, çocuklar hasta ve aç. Herkes eski elbiseleri ve yırtık ayakkabıları giyiyor. Ayakkabıları tamir ettirmek çok pahalı ve onları tamire verdiğinizde belki bir daha hiç göremeyebilirsiniz.

31 Mart Cuma 1944,

Hava çok soğuk ve insanların yakacak hiçbir şeyi yok. Hayal etmek bile çok zor. Ruslardan çok umutluyuz ve gittikçe daha iyi duruma geliyorlar. Şu sıralar Polonya'yı ve Romanya'daki Prut nehrini ele geçirmiş durumdalar. Odessa'ya da çok yaklaştılar.

Alman ordusu Macaristanı işgal etti. Ülkede tam bir milyon Yahudi yaşıyor. Şu an onlar için hiç umut yok.

Burada kayda değer hiç bir şey olmuyor. Bugün Bay Van Daan'ın doğum günü. Bazı küçük hediyeler aldı. Doğum günü pastası mükemmel değildi çünkü gerekli malzemeleri alma imkanımız yoktu ama yine de tadı çok güzeldi.

Artık insanlar Peter ve benim hakkımda konuşmuyorlar. Biz çok iyi iki arkadaşız. Beraber daha çok vakit geçiriyoruz ve her şey hakkında konuşuyoruz. Hatta periyodlar hakkında bile konuştuk. O, tüm kadınların çok güçlü olduklarını düşünüyor. Onun böyle düşünmesi beni çok şaşırttı.

Artık hayatım daha iyi, çok daha iyi. Tanrı beni hiç yalnız bırakmadı ve bırakmayacak.

3 Nisan Pazartesi 1944,

Sizlere beslenme problemini tarif etmek istiyorum. Yiyecek bulmak gerçekten çok zor ve önemli bir problem. Yalnızca Annexe'de yaşayan bizler için değil, Hollanda'da ve Avrupa'da yaşayan tüm insanlar için.

Burada yaşamaya başlayalı yirmi bir ay oldu. Çoğu zaman yiyecek yalnızca

tek bir şey vardı. Sebze, salata ya da düşünebileceğiniz hemen her zaman patates yemek zorundayız.

Fakat artık sebze de bulunmuyor. Yalnızca patates ve fasulyemiz var. Bazen de çorba yapıyoruz. Hala sakladığımız ufak tefek malzemelerle ilginç şeyler yapabiliyoruz. Fakat sürekli fasulye yemek zorundayız.

Geçen hafta bir parça sosis ve ekmek arasında biraz reçel yemiştım. Tabii ki tereyağı yoktu. Bu çok heyecan vericiydi. Fakat hala yaşıyoruz ve çoğu zaman bu yemekler bile çok lezzetli oluyor.

5 Nisan Çarşamba 1944,

Uzun zamandır derslerle ilgilenmiyorum. Savaşın bitmesi hala uzak bir ihtimal. Bu eylül'de okuldan ayrıldığımdan beri iki yıl olacak.

Hayatımı tamamen Peter dolduruyor. Yalnızca onun hakkındaki hayaller ve düşünceler. Cumartesi akşamı kendimi korkunç hissediyordum. Geceliklerimi giymiş, uyumadan önce yatağımın yanında dua ediyordum. Herşeye karşı savaşmak zorundaydım. Döşemenin üzerine yatıp ağlamaya başladım. Bu ruh halinden Peter'i düşündüğümde kurtuldum. Uyuduğumda saat ondu.

Şimdi çok daha iyiyim. Okuldaki derslere çalışmam gerektiğini biliyorum. Hayatımda birşeyleri değiştirmek, gazeteci olmak istiyorum. Yazabileceğimi biliyorum. Bazı hikayelerim iyi ve günlüğüm canlı ve eğlenceli fakat... Yine de iyi bir yazar olmak için yeterli olup olmadığını bilmiyorum. Eğer bir gün bir kitap ya da gazeteler için yazılar yazarsam bunu kendim için yapacağım. Annem, Bayan Van Daan ya da diğer kadınlar gibi yaşamak istemiyorum. Sadece gündelik basit işlerini yapıp duruyorlar ve sonra unutuyorlar. Bir koca ve çocuklardan daha fazla şeyler istiyorum. Hiç tanımadığım insanların hayatına bir şeyler katmak istiyorum. Öldükten sonra bile yaşamak istiyorum.

Yazabildiğim için Tanrı'ya minnettarım. Denemeye devam edeceğim. Taa ki herşey daha iyi olana kadar. Asla vazgeçmeyeceğim..

11 Nisan Salı 1944,

O kadar çok şey oldu ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum. salı günü her şey çok sıradandı. Cuma ve Cumartesi de öyle. Pazar akşamı saat dokuzda Peter kapımızı çaldı. Babama yukarıya gelip kendisine İngilizce'de yardım edip edemeyeceğini sordu. Fakat ben buna inanmadım.

"Bu çok garip" dedim Margot'a. "Sanırım yine hırsızlar."

Haklıydım. Hırsızlar kapıyı kırıp aşağıdaki ambara girmişledi. Babam, Bay Van Daan ve Peter olabildiğince çabuk aşağıya indiler. Annem, Margot, Bayan Van Daan ve ben bekliyorduk. Çok korkmuştuk ve sadece konuşuyorduk. Bu yapabileceğimiz tek şeydi. Aşağıdan gelen sesleri duyuyorduk. Saat ona kadar kimse geri dönmedi.

Babam geri döndüğünde solgun görünüyordu. "Işıkları söndürün ve sessizce yukarıya çıkın" dedi. "Polislerin gelmesi fazla uzun sürmez."

Erkekler tekrar merdivenlerden indiler. Biz hâlâ ne olduğunu bilmiyorduk. On dakika sonra geri döndüler. Hırsızlar alt kattaki ambarın kapısını kırıp içeri girmişlerdi. Bay Van Daan "Polis!" diye bağırmıştı. Kapıyı kapatmaya çalışırken tekrar kapıyı tekmelemişlerdi. Bu sırada sokak lambasının ışığında bir adam ve bir kadın görmüş-

lerdi. Daha sonra bunların bize patates getiren bay van Hoeven ve karısı olduğunu öğrendik.

Gece saat onbire kadar karanlıkta oturarak beklemek zorunda kaldık. Bir ara aşağıdan yine sesler duyduk ve biri kapının önündeki kitaplığı zorladı. O kadar korkmuştuk ki. Polisin bizi götürmek için geldiğini sandık. Daha sonra herkes uzaklaştı ve ortalık sakinleşti. Tüm gece boyunca çok sessiz olmak zorundaydık ve tuvalet için büyük bir teneke kutuyu kullanmak zorunda kaldık. Üstelik döşemenin üzerinde uyuduk

“Radyoyu saklamalıyız” dedi Bayan Van Daan.

“Eğer bizi bulurlarsa radyonun bir önemi kalmaz” diye cevapladı Bay Van Daan.

“Anne’nin günlüğünüde saklamamız gerek” dedi babam.

“Onu yakmalıyız” diye önerdi birisi.

“Hayır, günlüğüm olmaz. O giderse, ben de giderim! Tanrıya şükür kimse buna kalkışmadı.

Saat yedide, Jan ve Miep döndükten sonra Bay Kleiman’ı aradık. Onlar hırsızlar hakkında ifade vermek için tekrar karakola gitmişlerdi. Ortalığı temizlemek için yarım saatimiz vardı. Heryer iğrenç kokuyordu.

O gece büyük bir tehlike atlattık. Düşünün Polis hemen kitaplığın arkasında ve ortalığı arıyorlar. Neyse ki bizi bulamadılar. Tanrı bizi gerçekten koruyor ve umarım gelecekte de koruyacak. Sadece bunun için dua ediyoruz.

Şu andan sonra çok daha dikkatli olmak zorundayız. Bay Dussel işlerini artık banyoda yapıyor. Peter akşam sekiz civarlarında evin etrafını kolaçan ediyor.

Bu olaylar bize Yahudi olduğumuzu ve birer mahkum gibi yaşamak zorunda olduğumuzu tekrar hatırlattı. Tüm kişisel duygularımızı unutmak, cesur ve güçlü olmak zorundayız. Bir gün bu korkunç savaş bitecek. Ve, tekrar insanların ‘Sadece Yahudi’ olmadığı zamanlar geri gelecek.

Bu şekilde acı çekmemize kim sebep oluyor? Kim bizi diğer insanlardan farklı görüyor. Bizi de Tanrı yarattı ve bir tekrar eski günlerimize onun sayesinde geri döneceğiz. Belki birgün, herşey bittikten sonra, bazı Yahudiler kurtulunca, onlar insanlara çektiğimiz acıları anlatacak. Belki bu insanlara iyilik hakkında, bizim niye acı çekmek zorunda kaldığımız hakkında birşeyler öğretecek. Savaştan sonra bizler yalnızca İngiliz ya da Hollanda’lı olmayacağız, biz yine Yahudi olarak kalacağız.

Cesur ol! Mutlaka bir kurtuluş olacak. Tanrı daima bizi gözetiyor. Tüm tarih boyunca Yahudiler o kadar çok acı çekmek zorunda kaldılar ki ve hala acı çekiyorlar. Ama bu bizi daha güçlü hale getiriyor.

Geçen gece ölmek üzere olduğumu düşünüyordum. Cesur bir asker gibi ölümü bekliyordum. Fakat hala hayattayım. Savaştan sonra Hollanda’da kalmak istiyorum. Bu ülkeyi çok seviyorum. Burada çalışmak ve yaşamak istiyorum.

Eğer Tanrı sağ kalmama izin verirse, annemin yaptıklarından daha çok şeyler yapmak istiyorum. Tüm dünyayı dolaşmak, sesimi herkese duyurmak ve insanoğlu için iyi şeyler yapmak istiyorum.

16 Nisan Pazar 1944,

Dün benim için çok önemli bir tarihi ve o günü daima hatırlayacağım. Bir kızın ilk defa öpüştüğü zaman gerçekten önemlidir.

Dün akşam Peter’le birlikte onun yatağının üzerinde yanyana oturuyorduk.

Daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştık. Ellerimi tuttu ve başımı omzuna koymamı istedi. Saçlarıma ve yanaklarıma dokundu. Öyle güzeldi ki.

Saat dokuzda, Peter binayı kolaçan etmek için gitmek zorundaydı. Ayağa kalktı. Ne diyeceğini bilemez gibiydi. Beni sol yanağımdan öptü. Oradan arkama bile bakmadan koşarak uzaklaştım.

28 Nisan Cuma 1944,

Dün gece, Peter ve ben her zaman ki gibi kanapenin üzerinde birbirimizin kollarında oturuyorduk. Aniden, her zamanki yaramaz, hırçın Anne kayboldu ve sevgi dolu, kibar ikinci bir Anne ortaya çıktı. Sessizce ağlıyordum. Ağladığımı farketti mi, bilmiyorum. Kıpırdamadan öylece duruyordu. Benim hissettiklerimi o da hissetmiş miydi? Çok az konuşuyor, sorduğum sorulara cevap vermiyordu.

Saat sekiz buçuk olmuştu. Ayağa kalkıp pencerenin yanına gittim. Ardımdan yanıma geldi, kollarımı boynuna dolayıp onu sol yanağından öptüm. Tam diğer yanağından da öpecektim ki, o da beni öptü. Ve tekrar tekrar birbirimizi öptük.

Dün gece kalbimde korkunç bir acı hissettim. İçimdeki nazik Anne çok sık ortaya çıkmıyor ve çıktığında da içimdeki uzaklara gitme isteği yok oluyor. "Oh, Peter bana neler oluyor, benden ne yapmamı istiyorsun?"

Eğer daha büyük olsaydım ve o bana evlenme teklif etseydi ona ne cevap verirdim? "Gerçekçi ol Anne! Onunla evlenemezsin." Peter yeterince olgun biri değil. O hala bir çocuk.

2 Mayıs Salı 1944,

Cumartesi akşamı Peter'a babamla bizim hakkımızda konuşmak istediğimi söyledim. Bunu yapabileceği söyledi. Çok memnun olmuşum. Bu onun bu konuda iyi niyetli olduğunu gösteriyordu. Aşağıya iner inmez babamın yanına gittim ve beraber su getirmek için çıktık.

Hala merdivenlerdeydik. Babama, "Biz Peter'la beraberken ayrı ayrı oturmuyoruz. Nasıl konuştuğumuzu tahmin ediyorsundur. Sence bu yanlış mı?"

Babam bir an için durdu ve düşündü. "Bunun yanlış olduğunu düşünmüyorum Anne. Fakat bizim yaşadığımız şekilde, insanların birbirine bu kadar yakın olduğunda dikkatli olmak zorundasın Anne!"

Pazar sabahı, bu konu hakkında babamla daha çok şey konuştuk. "Çok dikkatli olmalısın Anne, bir erkek her zaman daha fazla şeyler ister. Dışarıdaki dünyada her şey çok farklıdır. Orada özgürken pek çok kız ve erkek arkadaşın vardı. Onlarla oyunlar oynuyor ve pek çok farklı şeyler yaşıyordun. Ama burada daima aynı kişileri görmek zorundasın. Çok dikkatli ol Anne. Yaşadıklarını çok ciddiye alma."

Babam bu kadar sık yukarıya çıkmamamı söyledi. Ama ben bunu çok istiyorum ve evet sık sık Peter'ın yanına gidiyorum.

3 Mayıs Çarşamba 1944,

Son iki haftadır, Cumartesi günleri öğlen yemeğini saat on bir buçuk'ta yiyoruz. Bu her zamankinden bir öğün daha az. Yarından sonra bütün günlerimiz böyle olacak. Sebze bulmak hala çok zor. Bu öğleden sonra kötü bir salata yemek zorundaydık.

İçine birazda kötü patates eklediniz mi krallara layık bir yemek oluyor.

İki aydan fazla bir zamandır periyodlarım geçikiyordu. Fakat geçen Pazar başladı. Üzücü ve sıkıntı verici bir durum ama yine de memnundum.

Tahmin edebilirsiniz ki, "Niçin savaşlar var. Niçin insanlar barış içinde yaşayamıyorlar?" gibi soruları sık sık kendi kendimize soruyoruz.

Hiç kimse bu sorulara gerçekten iyi bir cevap veremiyor. Niçin, İngiltere daha iyi uçaklar ve bombalar yapmaya çalışırken, diğer yandan yeni binalar inşa ediyor? Hükümetler savaş için milyonlar harcarken yoksul insanlar için ya da daha iyi ilaçlar hiç para harcamıyor? Dünyanın bir yerinde insanlar açlıktan ölürken başka bir tarafında dağlar kadar çok besin israf ediliyor? Niçin insanlar bu kadar çılgın?

Savaşlardan sorumlu olan sadece hükümetler ya da hükümetlerin başındaki birkaç kişi değil. Onlara bu yetkileri biz veriyor muyuz? İnsanların içinde onları vahşete ve cinayete iten bir taraf var. İnsanoğlu tamamen değişmedilçe savaşlar olmaya devam edecek.

Burada çok sıkıntılı anlar yaşıyorum ama hala Annexe'deki yaşadıklarımı bir macera olarak görüyorum. Tehlikeli ama heyecan verici. Farklı bir hayatım olsun istiyorum, diğer kızlar gibi sıradan bir ev kadını olmak istemiyorum. Burada yaşadıklarım hayatım için ilginç bir başlangıç olmalı. Bu yüzden yaşadığım tehlikeli şeylerde bile gülünecek eğlenceli bir yön bulabiliyorum.

Genç, güçlü, mutlu ve neşeli bir insanım. Her gün biraz daha büyüdüğümü hissediyorum ve artık savaşın bitmesi çok yakın. Doğa hâlâ çok güzel ve etrafımdaki insanlar çok iyi. Her gün, yaşadıklarımızın ne ilginç bir macera olduğunu düşünüyorum. Öyleyse niçin bu kadar üzülüp, korkuyoruz?

6 Mayıs Cumartesi 1944,

Jan, Bay Kugler ve Bay Kleiman'ın anlattığına göre dışarıda yiyecek fiyatları inanılmaz pahalı. İnsanların karaborsada alıp sattığı her şey çok pahalı. Bir parça yün, bir parça peynir ya da yiyecek karnesi satın alabilirsiniz. Hırsızlık ve cinayetler her gün oluyor. Hatta polisler ve bekçiler bile yapıyor. Herkes yiyecek birşeyler peşinde ama çoğu insan bunları alabilmek için yeterince para kazanamıyor.

8 Mayıs Pazartesi 1944,

Ailem hakkında size yeterli şeyler anlatmadığımı düşünüyorum. Babam Frankfurt'ta doğmuş ve ailesi çok zenginmiş. Babası Michael Frank bir banka sahibiymiş. Babam gençken çok büyük bir evde oturmuş. Evlerinde her hafta sonu partiler verilirmiş. Ama babası öldükten sonra pekçok problem başlamış. Amanyada yaşanan krizden ve arkasından gelen büyük savaştan sonra ise hiçbir şeyleri kalmamış.

Annemin ailesi ise o kadar zengin değilmiş ama yine de çok paraları varmış. Bize iki yüz elli kadar kişinin katıldığı dans partileriyle ilgili hikayeler anlatırdı.

Artık hiç paramız yok sayılır ama savaştan sonra herşeyin yeniden yoluna gireceğine inanıyorum. Paris ve Londra'da bir yıl yaşamak, onların dillerini öğrenmek ve sanat tarihi hakkında dersler almak istiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, bütün dünyayı dolaşmak ve bütün heyecan verici şeyleri yaşamak istiyorum. Bunun için bir miktar para gerçekten çok iyi olurdu.

19 Mayıs Cuma 1944,

Dün gerçekten kendimi çok kötü hissediyordum. Hastaydım ve korkunç bir başağrısı çekiyordum. Bugün biraz daha iyiyim. Çok acıktım ama yemekte fasulye olduğu sürece hiçbir şey yemeyeceğim.

Peter ve benim aramdaki her şey daha iyiye gidiyor. Her akşam uyumadan önce birbirimizi öperek vedalaşyoruz. Birisinin kendisini sevdiğini bilmekten çok mutlu.

Ama onu kendime eskisi kadar yakın hissetmiyorum. Aşkım daha fazla büyüyor. Peter çok hoş bir çocuk ama ben kalbimin derinliklerindeki kapıyı ona kapattım. Eğer onu tekrar bulmak istiyorsa, o kapıyı bir şekilde kırması gerekiyor.

22 Mayıs Pazartesi 1944,

Bizim hakkımızda insanların kötü ve korkutucu şeyler söylediklerini duyuyoruz. Artık bizim hakkımızda eskisinden çok farklı şeyler düşünüyorlar. Daha önce bizim tarafımızda olan insanlar artık bize karşı. Bazı hristiyanlar, yahudilerin Almanlara casusluk yaptıklarını düşünüyorlar. Onlara yardım eden kişileri ihbar ettiklerini ve bu insanların tutuklandığını düşünüyorlar. Ve tabi ki bu insanlar korkunç şekilde cezalandırılıyorlar. Bu bir açıdan doğru, tutuklanan bir insan, Hristiyan ya da Yahudi, Almanların onları konuşturmak için yaptıklarına ne kadar dayanabilir. Herkes bunun imkansız olduğunu biliyor. Peki bundan neden sadece yahudileri sorumlu tutuyorlar.

Hollandalıların uzun süre bize karşı olmayacaklarını umut ediyorum. Bir gün kalpleri neyin doğru olduğunu anlayacak.

25 Mayıs Perşembe 1944,

Bugünlerde sürekli bir şeyler oluyor. Bu sabah bize patates getiren Bay Van Hoeven tutuklandı. İki Yahudiyi evinde saklayarak yardım ediyordu. Dünya tamamen tersine dönmüş gibi. İyi insanlar toplama kamplarında ve hapisanelerde. En kötülere bunlar hakkında kararlar veriyor. Bay Van Hoeven ve iki zavallı Yahudinin başına gelenler korkunç. Bep bizim için gerekli miktardaki patatesi getiremiyor. Ve bizim artık daha da az yememiz gerekiyor. Annem artık kahvaltıda yapamayacağımızı söylüyor. Öğlen yemeğimiz bir parça ekmekten ibaret ve akşam yemeği de patates. Eğer mümkün olursa haftada bir veya iki defa sebze yiyebiliriz. Hepsisi bu kadar.

5 Haziran Pazartesi 1944,

Artık Annexe'de yeni problemlerimiz var. Dussel ve Frank sürekli tartışıyor. Tereyağını nasıl paylaşacağımıza bir türlü karar veremiyoruz.

Daha sonra Van Daan'lar, herkese yetmeyeceğini ileri sürerek Bay Kugler'ın doğum günü için kek yapmamıza karşı çıktılar. Tüm bunlar çok aptalca. Bayan Van Daan soğuk algınlığı geçiriyor. Üst kattaki herkesin ruh hali berbat.

Havalarda bugünlerde çok sıkıcı. Müttefikler, Pas de Calais'i ve Fransa'nın batı kıyılarını sürekli bombalıyor.

Artık hiç kimse dolar almıyor ve altın hiç kimsenin ilgisini çekmiyor. Tüm paramızın bitmesi çok sürmeyecek. Önümüzdeki aylarda yaşamak için yeterli parayı nereden bulacağız?

6 Haziran Salı 1944,

“Bugün büyük bir gün”, BBC’nin bugün saat on ikide yaptığı yayın buydu. “O gün geldi: Müttefik çıkarması başlamıştı!”

Alman radyosu da İngiliz askerlerinin Fransa sahillerine ulaştığını söylüyordu. Savaş tüm hızıyla devam ediyor.

BBC radyosu saat birdeki haberlerinde 11.000 uçağın çıkarmada yer aldığını söylüyordu. Bunlar asker taşıyor ve hava akınları yapıyordu. 4.000 gemi Cherbourg ve Le Havre arasında bir yere çıkarma yapıyordu. İngiliz ve Amerikan orduları tüm güçleriyle savaşıyor.

Buna inanamıyoruz! Bu savaşın sonunun başlangıcı mı? Sürekli çıkarma hakkında konuşuyoruz ama bunlar gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Müttefikler 1944 yılında savaşı kazanabilecekler mi? Henüz bilmiyoruz. Fakat umudun olduğu yerde hayat da vardır. Bu bizi tekrar daha cesur ve güçlü yapıyor.

Artık çıkarma başladı. Arkadaşlarımı tekrar göreceğimi hissediyorum. Margot’un söylediğine göre, belki de, eylül ya da ekimde okula geri dönebilirmişiz!

9 Haziran Cuma 1944,

Bugün çıkarmayla ilgili büyük haberler var. Müttefikler Fransa sahilindeki Bayeux adlı bir köyü ele geçirmişler. Şimdi de Caen’de çarpışmalar sürüyor.

13 Haziran Salı 1944,

Bugün benim doğum günüm. Artık on beş yaşımdayım. Birkaç küçük hediye aldım. Bunların arasında, bir sanat tarihi kitabı, birkaç iç çamaşırı, bir mendil, bir şişe reçel, iki parça kek, annem ve babamdan bitkiler hakkında bir kitap, Miep’den şekerleme ve Peter’dan bir demet çiçek var.

Çıkarma hâlâ devam ediyor ama hava korkunç. Sağanak yağış ve fırtına var. Peter beni her geçen gün biraz daha çok seviyor ama bizi birbirimizden uzaklaştıran bir şey var. Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Bazen onu o kadar çok istiyorum ki, buna ben bile şaşırıyorum. Belki de öyle olduğunu zannediyorum ve bu gerçek değildir. Bazen Peter’ı bir veya iki gün görmeden geçirdiğimde onu görmek için korkunç bir isteğe kapılıyorum. Peter nazik ve iyi birisi. Fakat bazı konularda hiç de mutlu olmadığım şeyler var. Tanrı’yı fazla düşünmüyor ve onun sürekli yiyecek şeylerden bahsetmesinden hoşlanmıyorum. Ve kendisini yakından tanımam için bana niçin izin vermiyor?

Dışarı çıkmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, gerçek dünyadaki herşey gözüme harika gözüküyor. Mavi gökyüzüne ya da çiçeklere hiç dikkat etmediğim, kuşların şarkılarını umursamadığım zamanları hatırlıyorum. Ama artık hepsi değişti. Yapabildiğimde, pencereden ayı, karanlık ve yağmurlu gökyüzünü izliyorum. Ne zaman gökyüzüne, aya ve bulutlara baksam kendimi sakın ve umut dolu hissediyorum. Sanırım bu en iyi ilaç. Artık eskisinden daha güçlüyüm.

Ne yazık ki, çoğu zaman tozlu perdeleriyle kirli pencereleri seyretmek zorundayım.

27 Haziran Salı 1944,

Huzursuzluğum gittikçe kayboluyor ve dışarıda herşey iyiye gidiyor. Müttefikler

Cherbourg, Vitebesk ve Zhlobin'i ele geçirdi. Çıkarma gününden üç hafta sonra bile yağmur ve fırtına sürüyor fakat İngiliz ve Amerikalılar tüm güçleriyle savaşmaya devam ediyorlar.

15 Temmuz Cumartesi 1944,

Biliyorum ki Peter'ı bir arkadaş olarak kazanmayı başardım, daha fazlası değil. Bunun olması için çalıştım ve onu kendi beynimde sessiz ve hoş bir çocuk olarak hayal ettim. Onun da kendisini seven bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu düşündüm. Tıpkı benim gibi. Kalbindekileri paylaşacak birine ihtiyaç duyuyordu. Yavaş ama emin adımlarla bana yaklaştı ve iki yakın arkadaş olduk. Şimdi bu kadar yakınlaştığımıza inanmak zor geliyor. Pek çok özel şey hakkında konuştuk fakat kalblerimizin derinliklerinde yatan şeyler hakkında değil. Ve ben hala Peter'ı anlamıyorum. Utangaç biri mi yoksa onun içinde gerçekte hiçbir şey yok mu, bilmiyorum?

Fakat büyük bir hata yaptım. Onun bana çok yakın olmasına izin verdim ve şimdi başka türlü bir arkadaş olamıyoruz. Bana o kadar tutuldu ki bunu nasıl değiştireceğimi bilemiyorum.

21 Temmuz Cuma 1944,

Artık her şey çok iyi. Haberler çok güzel. Biri Hitler'i öldürmeye çalıştı ve büyük ihtimal bu kişi bir Alman askeri yetkiliydi. Bu artık Alman askerlerinin de savaştan bıktığını ve buna bir an önce son vermek istediklerini gösteriyor.

1 Ağustos Salı 1944,

Şimdiye kadar çoğu zaman size iki kişiden bahsettim. Aslında bunlar benim içimdeki kişilerdi. Bunlardan biri şakacı ve eğlenceli Anne'ydi, küçük bir öpücükle mutlu olan ve soğuk şakalar yapan birisi. Bu insanların tanıdığı ve bir öğlen sonu insanların onunla alay ettiği Anne. Fakat diğerlerinin bilmediği bir Anne daha var. Anne'nin iyi tarafı. Daha düşünceli ve nazik Anne. Fakat hep birinci Anne insanlara kendisini gösteriyor ve diğerinin ortaya çıkmasına izin vermiyor. Deniyorum ama olmuyor. Çünkü insanların bana güleceklerinden korkuyorum. İnsanlar bana şimdi de gülüyor. Buna alışabilirim. Ama o zaman

insanlar nazik kalpli Anne'ye gülecekler. O bunu kaldıramaz ve bunun için çok zayıf. İçimdeki nazik Anne'nin on beş dakikalığına ortaya çıkmasına izin versem bile konuşmayacaktır. Bu yüzden bunu yapmadan önce düşünüyor ve onun tekrar gizlenmesine izin veriyorum.

Öyle ki kibar Anne asla başka insanlar varken ortaya çıkmıyor. Daima yalnız olduğum zamanlarda görünüyor. Bunu değiştirmek için çok çaba harcıyorum ama bu çok zor. Eğer sessiz ve ciddi olursam ailem benim hasta olduğumu düşünüyor. Fakat ben, istediğim gibi olmaya; dünyada yalnız başıma kalsam bile nasıl biri olacağımı düşünerek, öyle olmaya çalışıyorum.

ANNE'NİN GÜNLÜĞÜ BURADA SONA ERİYOR

4 Ağustos 1944 sabahı 263 Prinsengracht adresine gelen Alman ve Hollanda polisi buradaki 8 insanı tutukladı. Burası gizli Annexe'ydi. Birisi burada saklanan insanlar olduğunu ihbar etmiş olmalıydı. Ayrıca onlara yardım eden iki kişi, Bay Kugler ve Bay Kleiman da tutuklandı. Miep ve Bep tutuklanmadı. Polis Anne-xe'de bulabildiği değerli her şeye el koydu. Miep daha sonra Annexe'de Anne'nin günlüğünü buldu ve onu savaş bitene kadar sakladı.

Polis, Kugler ve Kleiman'ı Amsterdam'da bir hapishaneye götürdü. 11 Eylül 1944 günü Hollanda'daki Amersfoot toplama kampına gönderildiler. 18 Eylül günü Kleiman hasta olduğu için serbest bırakıldı. 1959 yılında ölene kadar Amsterdam'da yaşadı.

Kugler, kamptan kaçmayı başararak Kanada'ya gitti ve 1989 yılında ölene kadar orada yaşadı

Bep'in gerçek ismi Elisabeth Voskuil Wijk idi. 1983 yılında Amsterdam'da öldü.

Miep Santrouschitz Gies hâlâ Amsterdam'da yaşamaya devam ediyor, fakat kocası Jan 1993 yılında öldü.

Annexe'de yaşayan sekiz kişi önce Amsterdam'da bir hapishaneye götürüldü. Daha sonra Polanya'daki Auschwitz toplama kampına gönderildiler.

Görüldüğü kadarıyla bay Van Daan Auschwitz toplama kampında gaz odasında öldü. Karısı bir kaç toplama kampı daha gezdi ve kampların birinde öldü ama hiç kimse nasıl öldüğünü bilmiyor. 16 Şubat 1945'de Peter van Daan, Auschwitz'den Avusturya'daki Mauthausen'e kadar mahkumların yaptığı o korkunç yürüyüşdeydi ve 5 Mayıs 1945'de, müttefikler kampı ele geçirmeden sadece üç gün önce öldü.

Albert Dussel, 20 Aralık 1944'de Neuen Gamme toplama kampında öldü.

Edith Frank, Anne'nin annesi, Auschwitz'de 6 Ocak 1945'de açlık ve yorgunluktan öldü.

Margot ve Anne Austchwitz'den, Almanya'da Hannover yakınındaki Bergen-Belsen toplama kampına götürüldüler. Kampdaki mahkumlar arasında bir salgın hastalık başlamıştı. Her ikiside 1944-45 kışında öldüler. Anne şubat sonunda ya da mart ayının başında ölmüş olmalı. Ölen tüm mahkumlar toplu mezarlara gömüldüler. İngiliz ordusu 12 Nisan 1945'de kampı ele geçirdiler.

Otto Frank sekiz kişiden hayatta kalan tek kişiydi. Rus askerlerinin Auschwitz'i ele geçirmesiyle kurtuldu ve Amsterdam'a geri döndü. 1953'de İsviçre'ye yerleşti ve yeniden evlendi. 1980 yılında ölene kadar orada yaşadı. Hayatının geri kalanını kızının günlükte anlattıklarını tüm dünyaya duyurmak için harcadı.